

L'ORATORI MUSICAL A LA BARCELONA BORBÒNICA: UN LLEGAT AUSTRIACISTA?

Xavier Torres
(Universitat de Girona)

RESUM

L'oratori musical va ser un gènere de música sacra que es va originar a la Roma de mitjan segle XVII i es va escampar ben aviat per tota l'Europa catòlica. A l'Espanya borbònica, però, la difusió de l'oratori va ser força tardana en el temps i, sobretot, ben desigual en l'espai, fins al punt d'esdevenir una veritable peculiaritat catalana (i dels territoris de la Corona d'Aragó, encara que una mica menys). Aquesta singular radicació de l'oratori hispànic ha estat atribuïda, de vegades, a la densitat dels contactes culturals entre els territoris de la Corona d'Aragó i Itàlia. A Catalunya, però, l'auge de l'oratori pot haver estat, a més, un llegat retardat de la cort austriacista de Carles III instal·lada a Barcelona; una cort amb molta música d'importació i de caire inequívocament italianitzant. La música, però, no era l'únic record del passat austriacista a la Catalunya borbònica. Algunes confraries devocionals que patrocينaren la consolidació de l'oratori a la Barcelona del Set-cents, com ara la de Sant Antoni de Pàdua, mantenien una estructura de govern calcada de la de l'abolit municipi de l'època dels Àustria, amb els seus representants de cadascuna de les mans urbanes, i la rotació anual de càrrecs. En aquesta contribució, doncs, es vol examinar aquella singularitat musical com una forma –per dir-ho a la manera del malaguanyat Ernest Lluch– ”austriacisme persistent”, és a dir, com una conseqüència del nou context polític local i la nostàlgia del vell passat català austriacista.